

ВІРУЮ

Часу вже не буде

«Отож, уважайте, щоб поводитися обережно, не як немудрі, але як мудрі, використовуючи час, дні бо лукаві!» (Еф. 5:15-16).

«А Ангол, що я бачив його, як стояв він на морі й землі, зняв до неба правицю свою та й поклявся Живучим по вічні віки, Який створив небо та те, що на ньому, і землю та те, що на ній, і море й що в ній, що вже часу не буде» (Об. 10:5-6).

Часу вже не буде. Від цього слова віе якоюсь надприродною владою. І це бентежить, тому що у свідомості людини з часом пов'язане життя. Люди цінують те, що дається важко, приходять у результаті певних зусиль. Але те, що дається задарма, ми чомусь рідко цінуємо.

Людство не цінувало повітря, воду, ліси, землю... Аж виявилось, що Божі дари не безмежні. Повітря можна забруднити, воду – отруїти, ліси – вирубати. Тому заговорили про екологію.

Але час – це дар Божий, який цінують, мабуть, найменше. Багатьом раніше було не зрозуміло, чому вода, якої так багато, може закінчитися, а тим більше повітря... Так само, як не дивно, може закінчитися й час. Але як? Людський розум не здатний цього вмістити, тому що ніхто з людей до кінця не

може пояснити, що ж таке час. Цю таємницю знає лише Бог.

Письменник Микола Островський написав відому фразу: «Життя дається лише раз. І прожити його треба так, щоб не було нестерпно боляче за безцінність прожиті роки». Про це ж говорить і Слово Боже: «Цінуйте час».

Час нам дав Бог, і Він спитає з нас за його використання. В Об'явленні читаємо: «Але маю на тебе, що жінці Єзавелі, яка каже, ніби вона пророкиня, ти попускаєш навчати та зводити рабів Моїх, чинити розпусту та їсти ідолоські жертви. І Я дав був їй часу, щоб покалася, та вона не схотіла покаятися в розпусті своїй» (Об. 2:20-21). Попри явний непослух цієї лжепророкиці Господь явив Свою благодать, давши час на покайняння.

Друже, Бог і тобі дає на це час. Цінуй

Його милість. Мудро сказано в Біблії: «Для всього свій час, і година своя кожній справі під небом» (Екл. 3:1).

Саул повинен був сім днів чекати Самуїла, щоб той прийшов і приніс жертву. Але випробування часом виявилось непосильним для хороброго воїна, і він врешті-решт втратив усе своє благословення.

«Ще сорок день, і Ніневія буде зруйнована!» – було сказано через пророка Йону. Ассирійці були лютими воїнами, перед якими ними тремтіли навколишні народи. Однак у них знайшлося достатньо мудрості, щоб повірити Богові. Вони покалися – і були врятовані. Але Ізраїль не повірив Господу. Чим закінчилося це для Єрусалима і вибраного народу, нам добре відомо.

Господь хоче, щоб той час, який Він нам подарував, ми присвятили Йому. Може видатися несправедливим віднімати те, що подаровано. Але ні! Те, що ти присвятиш Богові, ти ніколи не втратиш, а тільки примножиш. Час – це не наша власність. Господар життя – Бог, а ми лише розпорядники Його маєтку. Ніхто з людей не може зупинити чи стримати час, але звіт перед Богом доведеться дати кожному.

Михайло БУРЧАК.

ВСЕУКРАЇНЬСЬКА РАДА ЦЕРКОВ І РЕЛІГІЙНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ ПІДТРИМУЄ НЕОБХІДНІСТЬ І ПОЧАТОК МЕДИЧНОЇ РЕФОРМИ В УКРАЇНІ

Дискусія з цього приводу тривала на засіданні ВРЦіРО 21 червня під головуванням старшого єпископа УЦ ХВЕ Михайла Паночка, повідомляє Інститут релігійної свободи.

В обговоренні також взяла участь голова Комітету Верховної Ради з питань охорони здоров'я Ольга Богомолець. Учасники засідання погодилися, що сучасний стан системи охорони здоров'я в Україні незадовільний і вельми корумпований. Саме тому необхідно підтримати медичну реформу, ініційовану МОЗ, яка має відбутися в інтересах людей, усього суспільства, адже людина – найвища соціальна цінність в Українській державі.

Рада Церков також висловила готовність до співпраці з парламентським Комітетом з питань охорони здоров'я та заявила про цілковиту підтримку законодавчих ініціатив Комітету щодо здорового способу життя, зокрема щодо захисту від шкідливого впливу тютюнопаління (законопроекти № 4030-а та № 2820).

ВРЦіРО висловила подяку за розуміння та врахування позиції релігійної спільноти щодо презумпції незгоди в

доопрацьованому Комітетом проекті закону про трансплантацію органів. Однак ще залишається питання щодо морального вирішення проблеми використання фертильних (отриманих внаслідок абортів) матеріалів.

Крім цього, учасники засідання обговорили перспективи запровадження в Україні медичного капеланства.

Як повідомляв ІРС, на попередньому засіданні Рада Церков ознайомила із суттю медичної реформи безпосередньо від в.о. Міністра охорони здоров'я Уляни Супрун.

Окрім цього, учасники засідання ВРЦіРО обговорили проблематику ратифікації Стамбульської конвенції (проект № 0119). Рада Церков закликала парламентарів не ратифіковувати Стамбульську конвенцію через наявність суттєвих зауважень до цього документа, проте вжити інші заходи для протидії домашньому насильству.

Здатність бачити лише коричневе

Якось до одного мудреця прийшов його друг і, бесідуючи, почав розповідати про якогось чоловіка і перераховувати його недоліки. Мудрець мовчки слухав, а потім, обірвавши співрозмовника, запропонував:

Роздивися добре кімнату, де ми перебуваємо, і поста-рися запам'ятати в ній речі коричневого кольору. У кімнаті було багато речей, що мали коричневий колір, тому другові було неважко виконати прохання. Тоді мудрець знову його попросив:

– А тепер заплющ очі і перерахуй речі... синього кольору. Друг спочатку розгубився, а потім обурився:

– Так нечесно! Я нічого синього не запам'ятав, адже ти просив мене звернути увагу лише на коричневий колір!

– Усе правильно, – відповів мудрець. – Тобі справді важко перерахувати речі синього кольору, бо, зосередившись на коричневих, ти їх просто не помічав. Але вони все ж такі є в кімнаті, і їх чимало. Тим самим я хочу відкрити тобі правду життя: якщо ти цілеспрямовано шукаєш у кімнаті речі відповідного кольору, ти будеш бачити тільки їх; якщо в житті та поведінці когось ти будеш вишукувати лише погане – тільки погане й бачитимеш і тільки погане тобі запам'ятається, хоча хорошого в тій людині може бути не менше. Бійся однобокого та упередженого погляду. Бійся в усьому бачити лише погане, бо тоді для тебе перестане існувати хороше. Зосереджуйся на хорошому, святому та приємному – і тоді твій погляд, твій розум, думки та слова будуть такими ж.

ЦІННОСТІ, ЯКІ ГАРАНТУЄ КОНСТИТУЦІЯ, ОПИНИЛИСЯ ПІД ЗАГРОЗОЮ, – ЄПИСКОПИ РКЦ В УКРАЇНІ

Римо-католицькі єпископи України закликали владу дотримуватись Основного Закону й не зазіхати на сімейні цінності, які він гарантує. Про це йдеться у їхньому Зверненні.

Подаємо повністю текст документа: «Завдяки Конституції наша країна уже 21 рік будує свою державність. За всі добрі плоди цього процесу РКЦ в Україні підносить молитву подяки до Трьохісного Бога. Просимо про Божу опіку для всіх, хто протягом цих років вкладав зусилля в розбудову суспільства. Особливо в цей час пам'ятаємо про тих, хто, ризикуючи життям, захищав і захищає суверенітет і територіальну цілісність України.

Сьогодні, як, можливо, ніколи раніше, цінності, які відстоює Основний Закон, перебувають під загрозою. Ціль

зовнішньої агресії – зруйнувати українську державність. З другого боку, на жаль, виникають проекти реформи Конституції, які також посягають на права людей: зокрема на шлюб як союз, який «ґрунтується на вільній згоді жінки і чоловіка» (ст. 51), і на свободу морального й релігійного виховання дітей.

Закликаємо Гаранта Конституції та представників народу у Верховній Раді керуватися принципами, висловленими у преамбулі Конституції: адже її приймали, «усвідомлюючи відповідальність перед Богом, власною совістю,

попередніми, нинішнім та майбутнім поколіннями», аби забезпечити права і свободи людини та гідні умови її життя й подбати «про зміцнення громадянської злагоди на землі України». Ми ж, зі свого боку, обіцяємо духовно вас підтримувати й висловлюємо готовність до конструктивної співпраці в пошуках матеріального та духовного добробуту наших земляків.

Звертаємося до всіх громадян України з найширшими вітаннями з нагоди річниці Основного Закону, який приніс нам свободу, перспективи матеріального й духовного розвитку і став фундаментом розбудови нашої державності. Уділяємо вам усім пастирське благословення».

Львів, 24 червня 2017 року.

На Житомирщині відбудеться ювілейний з'їзд християнської молоді

З 5 до 13 липня в таборі «Юність» поблизу міста Малина на Житомирщині проходитиме ювілейний – XX з'їзд молоді Української Церкви Християн Віри Євангельської, відомий під назвою «МалинФест». Його учасниками стануть тисячі юнаків та дівчат з різних регіонів України та з-за кордону, повідомляє кореспондент порталу «Релігія в Україні».

Цьогорічним девізом заходу обрано євангельський текст: «Перемініться обнотою вашого розуму». У програмі з'їзду – богослужіння, навчальні лекції, дискусії, тематичні секції, круглі столи, тренінги, майстер-класи, а також творчі і спортивні заходи. У рамках заходу представники соціальних, благодійних, місійних проектів та організацій, які діють у Церкві, поділяться своїм досвідом та дадуть поради з реалізації такого роду проектів. Головна мета фестивалю – утвердження християнських цінностей, формування християнського світогляду та поширення практичного християнства серед української молоді.

«Під час МалинФесту молодь матиме змогу перейняти досвід переможного життя з Богом від досвідчених священнослужителів з різних областей України, та й не тільки з України, – зазначив голова оргкомітету пастор Богдан Левицький. – Молоде покоління має великий потенціал. Якщо скерувати його в правильне русло, ці юнаки та дівчата можуть зробити багато справ задля позитивних змін у суспільстві. Тому наше завдання – спонукати їх бути кращими дітьми, кращими християнами та кращими громадянами України на славу Богів!».

На церемонію урочистого відкриття запрошено священнослужителів, голів молодіжних структур різних християнських конфесій, представників влади та партнерських громадських організацій.

Наскільки людина розумна, настільки вона й скромна.

Мандри протестантськими громадами Львова: особливості сучасного служіння

У рамках всеукраїнської програми «Реформація-500» був організований невеликий прес-тур до п'ятих протестантських громад Львова. Журналісти відвідали будинки молитви Церкви адвентистів сьомого дня, євангельських християн-баптистів, християн віри євангельської та спільноту «Гефсиманія». Учасники туру мали нагоду поспілкуватися з представниками протестантських громад, пасторами та дізнатися, чим львівські протестанти живуть сьогодні.

Організатори заходу із Львівського обласного міжконфесійного оргкомітету «Реформація-500» Дмитро Колесник та Віктор Власюк на початку туру наголосили, що основною метою цієї, вже другої, ознайомлювальної поїздки є руйнування стереотипів щодо протестантів в Україні. Важливою частиною усієї програми «Реформація-500», що триватиме до кінця 2017 року, є також дослідження здобутків Реформації для Європи та популяризація причинно-наслідкових зв'язків подій та тенденцій, на які суттєво вплинули ідеї протестантизму і про які пересічна людина може й не здогадуватися. Зокрема, мова йде про винаходи та інновації у сферах медицини, освіти, науки, перезавантаження середньовічного богослов'я.

Якщо говорити про сучасні протестантські громади Львова, то їхня кількість сягає двох тисяч постійних членів. Окрім традиційних (за своєю історичною тяглістю) гілок лютеран, євангелістів, баптистів, у місті кожні кілька років утворюються нові протестантські громади, які не поривають з матірною Церквою, та, втім, можуть бути зараховані до цілком незалежних. Скажімо, у 2001 році була

утворена Церква «Гефсиманія», де відбуваються зустрічі-діалоги з представниками різних протестантських громад міста. У 2010 році почала своє служіння церква «Божий задум», що має на меті допомагати будувати здорову християнську сім'ю, підкреслювати важливість активної громадської позиції християн тощо.

Загалом виявилось, що усі протестантські громади, які ми відвідали під час ознайомлювального туру, досить активно беруть участь у житті міста, зокрема – у соціальному служінні. Одними з найперших пунктів у всіх презентаціях від пасторів чи помічників тієї чи іншої церкви були: гуманітарна допомога та ремонт для дитячих будинків, періодичне відвідування геріатричного пансіонату у Львові, пропагування здорового способу життя та допомога алко- і наркозалежним, волонтерська праця в зоні АТО, а також організація літніх таборів для дітей і тренінгів з особистісного менеджменту чи планування сім'ї.

Наприклад, громада Церкви адвентистів сьомого дня, що збирається на вул. Короленка, 1, активно пропагує здоровий спосіб життя серед дорослих та молоді. З цієї метою досить часто організовують різні акції у місті та поза його межами. У Новому Роздолі адвентисти навіть утримують санаторій. Цікаво, що зараз громада збирається на молитви у колишньому римо-католицькому костелі монастиря братів-францисканців 1629 року побудови. Храм реставрований як ззовні, так і зсередини, надбудували тільки балкон через потребу збільшення площі для вірних. Унікальним є розміщення баптистерію – на колишньому місці престолу в амвоні.

При храмі діє суботня школа для дітей та підлітків, а для батьків часто організовують майстер-класи з нових методик виховання. Найближчим часом при храмі планують відкрити Музей адвентизму на Галичині.

Церква «Гефсиманія» на вул. Кульпарківській, 65, утворена у 2001 році, наразі вона діє у приміщенні колишнього цеху заводу

кінескопів. Як розповів пастор цієї церкви Валерій Марченко, «Гефсиманія» – це місце, де протестанти єднаються і запрошують до єдності усі інші конфесії. Щовівторка тут збираються представники близько 37 протестантських церков. Серед найбільш резонансних подій, які організувала ця спільнота, – акція «Поклонимося Богові разом», що відбулася у 2006 р. у Львівському національному академічному театрі опери та балету ім. С. Крушельницької. Тоді християни різних конфесій зібралися на спільну молитву та концерт сучасної християнської пісні.

У «Гефсиманії» також вдалося поспілкуватися з пасторами та представниками інших протестантських церков, які не надто чисельні і утворені порівняно недавно, але діяльність яких прямо зорієнтована на практичне втілення християнських принципів у життя.

Пастор Руслан Зуєв розповів про Церкву «Армія спасіння», якою він опікується. У Львові вона діє тільки два роки, а перед тим була в Криму, загалом місія існує 120 років і була утворена у Великобританії. Наразі ця спільнота опікується воїнами АТО, постачає їм гуманітарну допомогу, сприяє соціальній адаптації дітей на Закарпатті, переселенців та військових.

Церква «Божий мир» існує у Львові вже 10 років і, окрім допомоги різним реабілітаційним центрам, тричі на тиждень організовує обіди для безхатченків, створили «Дім надії» для літніх людей. Щороку віряни цієї церкви проводять футбольні турніри для підлітків, на яких запрошують і проблемну молодь, щоб відкрити їм світ «живого християнства, що може бути втілене у життя» (за словами пастора). Ще вірні цієї церкви хочуть налагодити співпрацю з в'язницями і здійснювати своє служіння там.

Пастор спільноти «Джерело життя» Володимир Білик розповів про діяльність театру «Еммануїл» («З нами Бог»), який вже 27 років здійснює християнське місійне служіння через мистецтво драми. Набутком театру є близько 40 авторських вистав різної тематики, які

трупа ставить майже по всій Україні та за кордоном. За словами пастора, за час свого існування театр фактично став благодійною громадською організацією та майданчиком для міжконфесійного діалогу.

Церква євангельських християн-баптистів практично нещодавно, у 2013 році, увійшла в новозбудований храм на вул. Фабричній. Сюди на богослужіння приходить більше 200 людей, а зареєстрованих членів громади – 190. Пастор Віктор Гайдучок розповів, що у своїй спільноті вони роблять акцент на служінні дітей, які відвідують різноманітні соціальні центри у Львові, зокрема центр для бездомних на вул. Т. Шевченка. Окрім того, в церкві час від часу організовують тренінги для подружніх пар про сімейні стосунки та особливості виховання дітей. Молодь у цій громаді становить близько 30%.

Спільнота Церкви християн віри євангельської на вул. Папарівка виявилася найчисельнішою з відвіданих – 730 членів. Дім молитви розташований вище залізничної станції «Підзамче», приміщення збудоване у 80-х роках минулого століття. Тоді, за СРСР, сюди приходило близько 1000 людей. Ще одна громада п'ятидесятників збирається неподалік – на вул. Жовківській. Це колишній римо-католицький костел св. Мартина, а тепер – пам'ятка архітектури, що входить до спадщини ЮНЕСКО. Громаді п'ятидесятників також належить приміщення колишнього монастиря, яке використовують як недільну школу.

Очілюючи протестантських громад Львова під час цього туру наголошували, що Мартін Лютер проповідував також «всезагальне священство», тобто говорив про покликання кожної людини здійснювати служіння Богові через старання втілення християнських принципів у своє життя та життя ближніх. Неодноразово було наголошено на принципах, що формують фундамент Реформації: «тільки Писання», «тільки віра», «тільки благодать», «тільки Христос» і «тільки Богові слава».

Після маршу ЛГБТ-спільноти у Києві провели «дезинфекцію вулиць»

У неділю, 18 червня, навпроти червоного корпусу Національного університету ім. Тараса Шевченка зібралися мітингувальники проти проведення ЛГБТ-спільнотою так званого маршу рівності. Провідним організатором протесту став рух «Любов проти гомосексуалізму», що об'єднує здебільшого християн з протестантських деномінацій, повідомляє портал «Релігія в Україні».

У мікрофони протестанти проголосували свою позицію на захист традиційних сімейних цінностей. По всій Володимирській вулиці, де збиралися учасники акції протесту і учасники ходи ЛГБТ, роздавали брошури «В Україні вирізають сім'ю» і «ЛГБТ-розшифровка».

Хода планувалася від вулиці

Хмельницького по Володимирській повз червоний корпус університету і до станції метро Льва Толстого. Мітингувальники проти ЛГБТ перекирили вулицю Володимирську, щоб по ній не пройшли опоненти. У результаті організатори ЛГБТ-ходи вирішили змінити маршрут – пішли по паралельній вузькій вулиці Терещенківській. Частиною ходи стали напівголі і танцюючі трансвестити.

«Уперше за всі роки киянам вдалося зламати спочатку запланований маршрут так званого «маршу рівності» в Києві», – говориться на сайті руху «Любов проти гомосексуалізму».

«Це наша перемога», – сказав Андрій Озеруга, учасник акції. – ЛГБТ-ідеологи не посміли йти біля центрального корпусу національного університету, пам'ятника Тараса Шевченку, і по вулиці хрестителя Київської Русі – князя Володимира».

У той же час близько тисячі бійців спецпідрозділу поліції і Нацгвардії оточили активістів-протестантів в тісному кільці, щоб вони не змогли перейти на Терещенківську вулицю і заблокувати

марш і там. Протестанти потрапили в пастку. Коли вони спробували вийти з оточення поліцейських, то отримали удари кийками від поліції на конях, повідомляє сайт руху «Любов проти гомосексуалізму».

«Про яку рівність можна говорити, якщо гомосексуалістів захищають і супроводжують, а всім іншим, що вийшли на мирну акцію, обмежують свободу пересування, тримають в замку і не дозволяють вийти навіть в туалет або випити води. Складається враження, що Україна – не для сімей, а для людей пороку і розпусти», – прокоментував ситуацію Руслан Кухарчук, засновник руху «Любов проти гомосексуалізму», один з учасників акції.

Після ЛГБТ-ходи протестанти провели на вулицях «дезинфекцію» – пройшли шляхом проходження маршу з вигуками: «Змиваємо заразу і інфекцію з вулиць Києва!».

За словами протестантів, вони «мають намір протистояти гомодиктатурі в Україні, і якщо уряд буде й надалі підтримувати такі гомозаходи, доведеться стати більш рішучими».

Українські політики обдурили представників українських Церков, коли на Майдані обіцяли, що відстоюватимуть у своїй діяльності збереження родини, благо дітей. Таку думку на Фейсбуці висловив відомий релігієзнавець Юрій Чорноморець.

«У нас тут деякі журналісти питають із здивуванням, чому це Церкви, здебільшого протестантські, але і православні з католицькими також, в Україні протестують проти прайду ЛГБТ-спільноти і доволі агресивно при цьому налаштовані. Навіть якщо не брати до уваги Біблію, то річ ще й у тому, що українські політики їх просто кинули», – пише він.

«Коли ця влада була опозицією, то гарантувала ВРЦіРО (яка представляє 95% вірних), що у нас буде, як у Польщі, як в Угорщині – ми будемо йти в ЄС, але при цьому матимемо пріоритетом збереження родини, благо дітей і не будемо приймати західну культуру повного релятивізму з усіма її ідеологічними розширеними тлумаченнями прав людини», – додав він. Українські політики, на його думку, виявилися брехунами.

«Так, українські Церкви політики просто кинули. Хоча до влади

вони прийшли через Майдан, а не через прайд, і прийшли багато в чому завдяки підтримці прав протестувальників з боку Церков, а не з боку ЛГБТ-спільноти. Якщо у нас в Україні Церквам будуть закидати рота, будуть їх обманювати, то це просто означає, що Україна не виживе. Може, там, на Заході, вже народу душа і не потрібна, бо там виклики не ті, а у нас тут душу не треба виймати. Нехай політики знайдуть форми боротьби за права ЛГБТ, які б не ображали українських віруючих, інакше ці політики опиняться на сміттєзвалищі історії у дуже короткій перспективі. Бо брехуни гідні лише того, щоб їх виганяли, особливо якщо вони брехали Церквам і Богові».

Для політиків важливе правило: не можеш виконати – не обіцяй або хоча б попроси вибачення за те, що виявився брехуном», – заявив Юрій Чорноморець.

ВІРУЮ

ОБЕРЕЖНО: АМЕРИКАНСЬКА СЕКТА!

Якось, стоячи біля метро і роздаючи запрошення до нашої церкви, я наткнувся на негативну реакцію з боку якогось чоловіка. Він почав мені доказувати, що ці «не православні вірування» – це все американські секти...

Мені довелося пояснювати, що сто років тому мій дід вже був пастором протестантської церкви, тому для мене євангельська віра – це і є віра моїх предків. По-друге, у часи комунізму, коли всі релігії були під забороною, лише євангельські християни продовжували вірити Богові...

Але ніякі аргументи в таких випадках не працюють. Якщо ти не православний, отже, ти – американська секта...

Сьогодні дрова в багаття підкидають проплачені ЗМІ, випускаючи різні програми по «боротьбі з сектами». У них «експерти», які жодного разу не тримали в руках Біблію і не чули, наприклад,

хто такий пророк Амос, змішують все підряд: баптистів, свідків Єгови, євангелістів, п'ятидесятників і харизматів.

З другого боку, якщо наш євангельський стиль поклоніння схожий на стиль американських церков, то що тут поганого? Чому релігію країни, яка досягла такого добробуту, так ненавидять і зневажають? Ви бачили коли-небудь статтю чи програму, в яких би висміювали релігію Туреччини, Греції чи Індії? Я особисто ні. Чому? Тому що вони бояться це робити. Але американська релігія в очах багатьох ЗМІ – зловісна секта! Якщо ти віриш і поклоняєшся Богові, як американці, – ти ворог народу...

Якось по телевізору я дивився програму, в якій показували репортаж про життя в Індії. Кореспонденти відвідали місцевий храм і потім довго розповідали про релігійні обряди індусів. У цей час вони з розумним виглядом самі брали участь в поклонінні, імітуючи місцевих жителів. Дивлячись на це, я подумав: а чому так складно цим кореспондентам поїхати в Америку і зняти репортаж там, показати

людям, як поклоняються американці. А ще розповісти про те, що в нашій країні є велика кількість євангельських християн, які поклоняються так само.

Але ні, ніхто цього робити не буде, і на це є вагомі причини. По-перше, американська віра справді заразлива. Якщо по телевізору показати, як вільно і радісно поклоняються американці, як проповідники без ряс, у невимушеній атмосфері проповідують на насущні теми, то в людей можуть виникнути запитання: чому ж така різниця, якщо ми маємо однакову Біблію?

І по-друге: американська віра справді певною мірою небезпечна! Ви уявляєте, якщо люди почнуть щиро вірити Богові і читати Біблію, як американці, перестануть пити, красти, матюкатися, зраджувати дружин... Корупція зникне, хабарів не буде, людьми неможливо буде керувати з телевізора... Цього в жодному разі не можна допустити!

Ось тому й воюють в нашій країні (і не тільки) з євангельськими християнами, приписуючи їм «страшний образ американської секти...»

Роман САВОЧКА.

У СТОЛИЦІ НАУКОВЦІ ДИСКУТУВАЛИ ПРО ДОКАЗИ БОЖОГО ЖИТТЯ

У Києві в Центрі дослідження релігії, що діє на базі НПУ ім. Драгоманова, 10 червня відбувся четвертий науковий семінар з богослов'я. До участі були запрошені українські та іноземні богослови, релігієзнавці. Його тема – «Потенціал філософії релігії та філософської теології для сучасного християнського богослов'я».

Відкрив семінар професор філософії з Каліфорнії Дуглас Гайветт. Він виступив із доповіддю на тему: «Чи є існування зла доказом існування Бога?». Автор розповів про власний досвід численних дискусій з атеїстами та матеріалістами. Серед них дуже поширена думка, що існування зла заперечує існування Бога. Однак, як зазначає професор, цю тезу можна використати на користь доведення існування Бога. Для цього потрібно правильно розуміти, чим є зло. Автор пропонує розглядати його як відступ від норми. Якщо існує відступ від норми, значить, існують і норма, і Творець норми. Правда, цей аргумент працює тільки для віруючих людей. Однак це не значить, що такий доказ не потрібний, бо він буде корисним для тих, що вагаються. По завершенні виступу автор подарував присутнім власну книгу «Бог і проблема зла».

Наступну доповідь «Докази існування Божого буття в українській релігійній традиції» представив доцент кафедри філософії УКУ Богдан Завідняк. Він порушив проблему привласнення одних і тих самих філософів різними школами і традиціями. Особливо це актуально в Києві, оскільки

існує багато філософів-київ, які в Росії вважаються представниками «Російської філософії», однак українці вважають їх своїми. Автор окреслив коло філософів Київської Русі, унійної та православної Церков, яких ми можемо вважати представниками української філософської традиції. Це і митрополит Київський Іларіон, і Григорій Сковорода, і Юрій Дрогобич, і митр. Петро Могила, і Феофан Прокопович зі Стефаном Яворським та багато інших.

Не оминув цей семінар і перший в Україні доктор богослов'я Роман Соловій. Він зробив доповідь на тему: «Теопоетика і теополітика Джона Капюто».

На закінчення виступив архимандрит Кирило (Говорун), який представив перед публікою результати своїх багаторічних досліджень. Його доповідь на тему «Церква мовою структуралізму та постструктуралізму» була такою собі міні-презентацією нещодавно опублікованої англійською мовою його книги «Scaffolds of the Church. Towards Poststructural Ecclesiology» («Риштування Церкви. На шляху до постструктуралістської теорії еклезіології»).

Дмитро ГОРЄВОЙ.

Фестиваль духовної християнської музики та співу у столиці відвідали близько 3000 глядачів

На «Співочому полі» 3 червня відбувся Фестиваль духовної християнської музики та співу в рамках відзначення 500-річчя Реформації. Ця подія стала унікальною: близько 3000 відвідувачів скористалися спеціальними запрошеннями, які були вхідними квитками на Фестиваль. Крім того, кияни та гості столиці, які відвідали виставку квітів Київзеленбуду «Японія очима України», також долучилися до Фестивалю.

Програма Фестивалю була дуже насиченою: зранку та до самого вечора на сцені тривали концертні номери різних протестантських громад. Але, все ж таки, найбільше людей потрапило на Фестиваль по обіді, і серед них – багато учасників ранкової Всеукраїнської ходи за життя та сім'ю.

Нечасто в часи незалежної України (та і в історії 150-літнього розвитку євангельських церков Київщини) на одному майданчику, в одній спільній програмі було представлено так багато євангельських церков столиці.

На початку свята учасників та глядачів привітав Павло Унгурян, народний депутат, голова Центрального оргкомітету з відзначення 500-річчя Реформації. Звучали також слова привітання від пасторів координаційної ради Київського оргкомітету з відзначення 500-річчя Реформації: Анатолія Козачка, Михайла Андрашка, Дмитра Булаха.

Під час Фестивалю були представлені репродукції картин протестантських майстрів, продукти здорового харчування. На дітей чекали різноманітні розваги: батут, солодка вата, арт-майстерні тощо.

Представники більш як 30 колективів київських євангельських церков, а також вокалісти та музиканти-християни взяли участь у Фестивалі. Серед них – молодь церкви ЄХБ «Пробудження» з виставою «Духовна війна» за мотивами однойменного твору Джона Буньяна; творча група «Друге дихання» церкви ХВЕ «Скинія» з виставою «За дверима»; хореографічний колектив «Болеро» Київського національного університету культури і мистецтв.

Виступив народний ансамбль сучасного танцю «Майстер-клас» під керівництвом Ірини Кисиленко, камерний хор «Dominus» церкви «Нове життя» під керівництвом Ольги Привалової. Родзинкою програми став об'єднаний хор і симфонічний оркестр об'єднання церков ЄХБ під керівництвом Олександра Крещука.

У програмі взяли також молодіжний та дитячий хори церкви «Філадельфія», чоловічий хоровий ансамбль церкви ЄХБ, інструментальний ансамбль «Дзвіночки» Церкви АСД, Ігор Туровський та восьмеро його дітей із вокальною програмою, а також хор Німецької Євангелічно-Лютеранської церкви Св. Катерини, який виконав німецькою мовою твори Мартіна Лютера.

У фестивалі також взяла участь ціла низка вокалістів та груп, переважно з євангельських церков Києва та області. Привітати присутніх прийшли представники і влади.

17 вересня на нас чекає продовження святкування 500-річчя Реформації – «Свято подяки», що відбудеться на Хрещатику у Києві.

Ярослав МАЧИНСЬКИЙ.
Керівник Київського оргкомітету з відзначення 500-річчя Реформації.
Фото Миколи ПРОТОПОПОВА.

Фестиваль реформації проходив 16-17 червня на території Палацу спорту в Києві. Про це повідомляється на сайті християнського порталу Invictory.

2017 року весь світ відзначає 500-річчя Реформації. Заходи під загальною назвою «Україна – Корея. Фестиваль реформації» відбулися в рамках цих відзначень.

Організатори пояснюють: «Чому Корея? Тому що Південна Корея з її блискучим злетом економіки, науково-технологічного прогресу і всіх соціальних стандартів є новітнім яскравим прикладом сучасної реформації суспільства під впливом християнських цінностей».

Цілі Фестивалю реформації – публічна євангелізація з молитвами за зцілення; презентація перед суспільством України соціальних, благодійних, наукових і просвітницьких християнських служб; привернення уваги українського суспільства до принципів сучасної реформації Південної Кореї на основі християнських цінностей.

ВІРУЮ

ЛЮДИНА НА ІМ'Я, ЩО

Не таємниця, що чимало українців багато що віддали би за шанс емігрувати або ж бодай туристами поїхати до Америки – такої собі країни-мрії. Вони вживають надлюдських зусиль, щоб отримати омріяну візу, і використовують для цього всі можливості, іноді навіть стаючи жертвами шахраїв. На їхньому фоні ця американська дівчина, яка підлітком переїхала зі США до України з батьками-місіонерами, полюбила цю країну і її людей, полюбила вишиванки, чудово вивчила українську мову і радо співає наших пісень, – виглядає цілком унікальною.

Після незабутнього виступу в українському популярному музичному шоу «Голос країни» американка Брія Блессінг стала відомою і в Україні, і далеко за її межами включно з країною її громадянства, Америкою. Принаймні вся діаспора США знає сонцесайну усмішку Брії, її приємну і просту манеру спілкуватися та чула її пісню; її часто порівнюють зі співачкою-легендою з української діаспори Квіткою Цісік.

Християнська співачка Софія Яковин зустрілась з Брією в славетному місті Львові, щоб за горнятком кави поговорити на різні теми і ще ближче познайомити вас, любі читачі, з неймовірною американкою, яка понад усе любить Бога і дуже любить Україну.

– Бріє, скажи відверто: які запитання ти не любиш? Про що тебе не варто запитувати?

– Мабуть, найбільше не люблю, коли запитують, ким я себе більше відчуваю – американкою чи українкою. Про це постійно питають.

– А про що любиш говорити, а не питають?

– Люблю говорити про Ісуса. Ті, хто бере інтерв'ю, зазвичай не розпитують про мою віру в Ісуса.

– Я дуже хочу запитати про це. Розкажи!

– Багато людей кажуть мені: «О, Бріє, ти така світла, добра, така радісна...» Вони не розуміють, що це не я така: я знаю себе, свій характер – я досить жорстка і зла людина. Але в це ніхто не вірить, і цього негативу не видно, тому що в мені живе Ісус, і Він змінив мене повністю і кардинально. І моє велике бажання – аби люди зрозуміли, що не я така добра, а Ісус – Добрий.

– Бріє, знаю, що ти колись хотіла набутися українське громадянство, але за законами України подвійне громадянство заборонене, тож ти облишила цю затію. Чи ти чула про відомого українського політичного діяча, який має потрібне громадянство і мотивує це тим, що нема закону, який би це забороняв. І якби ти пішла його шляхом, то яким би було третє громадянство?

– (Дзвінко і довго сміється). Ні, не чула! Якби я вже була громадянкою і США, і України і обирала б третю країну мого громадянства, нею стала би Норвегія.

– Чому саме Норвегія?

– Вона мені так сподобалася! Дуже чиста, акуратна країна, і хоча я там була дуже недовго, зауважила, що там усе на своїх місцях, немає хаосу...

– Хочеш того чи ні, ти – людина відома. Чи не боїшся ходити без охорони?

– (Сміється). Ні, не боюся. Знаєш, я не думаю, що я відома, я цього не відчуваю. Про охорону думаю тільки в тих рідкісних випадках, коли якась не зовсім адекватна особа починає мені нав'язувати своє товариство. Тоді

батьки кажуть: «Бріє, можливо тобі потрібна охорона?». Але ж у мене завжди є Ісус, Він – мій захист.

– Тебе ж упізнають на вулицях у Львові? Та й не тільки у Львові... Які маєш від цього переваги і які незручності? Наприклад, на базарі через те, що ти – Бріє, тобі продають дешевше чи дорожче?

– (Сміється). Насправді я отримую чимало подарунків від незнайомих людей. Вони пишуть мені в соцмережах щось на зразок: «Я тебе дуже люблю і хочу подарувати виріб нашого бренду, просто так» або щось подібне, і це дуже дивує. Не можу пригадати жодного випадку, щоб продавці піднімали ціну на мої покупки. Хоча в мене є дар – стирати усе погане і негативне з пам'яті.

– Коли ми з тобою разом брали участь у благодійному концерті в Сіетлі, пригадує, там в інтерв'ю на запитання, якою мовою ти думаєш, ти відповіла, що в непередбачуваних ситуаціях найчастіше на думку спадає слово «капеч». Ти це багато таких слів знаєш?

– В основному, це, мабуть, вигуки. Я можу казати «йой»... Ще вживаю слово «файно», але із суто львівським акцентом говорити не вмію.

– Цікаво... Тоді продовжимо про українську розмовну. Ти вживаєш слово «дістало»? Коли вже цілком дійшло до краю – так, що далі терпіти несила...

– О, це слово, я вживаю англійською!

– А чи знайомий тобі вислів «жаба тисне»? Це західноукраїнський заміник слова «засдрити».

– Ні, не знала, вперше чую. Дякую за урок, – сміється Бріє.

– А знаєш, що означає вислів «на шару»? Це коли хтось хоче використати іншу людину і її можливості, щоб отримати вигоду.

– Вислову не знала, але зате я знаю багатьох людей, які люблять отак, «на шару!» Тепер буду знати, як це українською називається.

– Щось тебе дратує в українському побуті?

– Так, звісно. Дуже дратує, як їздять за кермом в Україні. Колись почула вислів, що автовіка – це двохтонна зброя. Люди мають розуміти, що водити автомобіль – це не їхнє беззастережне право, а велика відповідальність, і вони мусять цінувати життя інших учасників дорожнього руху і їздити повільно, безпечно і нормально. Інше, що дуже дратує, – люди кидають сміття, де їм заманеться. Їм ліньки дійти до сміттярки або ж покласти папірець до кишені. Знаєш, я сама почала прибирати сміття за іншими людьми.

– І багато за день вдається зібрати?

– (Сміється). Я не ходжу навмисне підбирати сміття, але коли помічаю, що воно валяється, надто коли поруч сміттярка, то підбираю і викидаю. Бо починати треба з себе. Якщо я хочу жити в чистому місті, то маю бути готова не смітити і прибирати.

– У тебе вишукана українська мова. Ти спілкуєшся нею і навіть пишеш набагато краще

за багатьох депутатів Верховної Ради. Як гадаєш, чому вони не можуть того, що під силу етнічній американці?

– Та вони просто не хочуть! Людина завжди робить те, чого бажає. Тож якби панове депутати захотіли – усе б у них вийшло, і то краще, ніж у мене. Єдине, що мені поки що важко, – це читати українською, надто літературною мовою. Але Ліну Костенко я читаю.

– Що тобі не подобається в американцях?

– Фальшивість. Усі думають, що коли американці усміхаються і вітаються, то вони відкриті і щирі, але дуже часто це просто маска. І це не тому, що вони погані, просто їм так простіше – бути закритими. Щоб збудувати справжні, дружні стосунки з людьми, потрібна велика праця, і ти мусиш бути по-справжньому відкритим, щирим і навіть ранимим, інакше нічого не вийде.

– До якої країни з тих, де ще не була, мрієш поїхати?

– Я люблю гори, але останнім часом маю велике бажання поїхати на екзотичне море – у Мексику чи в Таїланд, туди, де вода чиста і прозора, де море синє – таке, яке я досі бачила тільки на картинках.

– Громадським транспортом користуєшся?

– Тепер вже ні, а раніше – постійно. Якщо тепер я їду трамваєм, то це не необхідність, а розвага, це прикольно: Львів, трамвай...

– Маєш досвід спілкування з українською дорожньою поліцією як водій?

– Так. Їм ще треба вчитися культурі спілкування і розумінню, що призначення дорожньої поліції – насамперед допомагати водіям і забезпечувати умови для безпечного руху.

– А в Штатах тебе коли-небудь штрафували за порушення правил дорожнього руху?

– Так, було таке. Усі ми інколи помиляємось. Але це не було щось серйозне, можливо, неправильне паркування чи щось таке.

– А коли виходить з ладу авто, ти викликаєш сервіс чи сама зазираєш під капот?

– Колись тато вчив мене міняти колесо, та оскільки ніколи не доводилося цього робити, я не певна, чи вмію це. Навіть за дрібною поломкою я завжди звертаюсь за допомогою.

– Як ставишся до електромобілів?

– Думаю, що це дуже класно! І вважаю, що всі мають їздити на електромобілях. У 2017 році неправильно для цього використовувати пальне! Ми досі не користуємось винятково електромобілями лише тому, що це пов'язане з великими грішми і політикою, – для мене це єдине логічне пояснення.

– Помічала різні українські версії зменшувальної форми твого імені. Тобі кажуть «Брійка», «Брієчка» тощо. А як тобі найбільше подобається?

– Я люблю, щоб до мене зверталися з любов'ю і з повагою. Недавно була така неприємна ситуація, коли один чоловік, який не є моїм другом чи знайомим, почав до мене – як це

сказати? – о, клеїться! Сам перейшов на «ти», порушив можливі культурні межі в спілкуванні і поведінся настільки фамільярно, при цьому називаючи мене «Брійкою», що це мене сильно дратувало. Він не мав на це права!

– Чи були інші випадки нав'язливого знайомства?

– Так, на жаль. І для мене це дуже важко, бо я не можу відповісти грубо, не можу образити людину. Завжди намагаюся поводитися з такими людьми акуратно і делікатно, але кілька разів змушена була попросити, щоб мені більше не писали. Була одна, невідома мені особисто, дівчина, яка з якихось власних міркувань писала жахливі речі, навіть погрожувала вбити. Довелося її заблокувати в Фейсбуці. Але це, швидше, виняток.

– Чи називає тебе хтось твоїм другим ім'ям – Ніколь?

– Ні. Тільки мама в дитинстві називала мене Бріє-Ніккі.

– Чим, на твій погляд, ти і твоя родина не відрізняєтесь від українців?

– Напевне (усміхається) тим, що в нас біля будиночка є город, і ми вирощуємо овочі, фрукти, ягоди – як справжні українці! Працює там здебільшого мама, але інколи я їй допомагаю. Так ми отримуємо органічну їжу.

– Який стиль одягу тобі ближчий – український чи американський? Ти інколи виглядаєш, як українка, інколи – як американка. Чи це залежить від ситуації?

– Усе залежить від події та від настрою. Але останнім часом я не люблю в цьому плані жодних незручностей. Колись, як і більшість дівчат, думала, що мода і краса мають свою ціну, і її варто платити. Але тепер (не знаю, чи це період такий, чи вже принцип) я не готова більше платити цю ціну.

– Якій найсуттєвішій (на твій погляд) відмінності між американськими весіллями та весіллями по-українськи?

– Усі пари різні, і всі весілля різні. В українців зазвичай велика кількість їхні. Американські весілля стають усе простішими. Люди інколи проводять їх просто на подвір'ї, тільки для найближчих друзів. Влаштовують ігри, розваги, але все значно простіше, ніж в українців. І одягаються не так складно, як українці. Сукня і кросівки цілком підійдуть, і я така ж у цьому сенсі.

– Які квіти любиш?

– Люблю півонії та інші нестандартні й непопулярні квіти. Троянди гарні, але це не зовсім моє. Люблю тюльпани – здебільшого через те, що їх любить моя мама.

– Якій найсмішнішій пропозиції тобі робили після твоєї участі в «Голосі країни»?

– Найсмішніше, мабуть, було, коли одразу після «Голосу країни» якийсь невідомий гурт з якогось невідомого села, такі собі «чуваки», написали мені в Фейсбуці, що шукають клавішницю і чи не хотіла би я з ними грати. Я дуже довго думала, що ж їм написати, і нарешті

РИМУЄТЬСЯ ЗІ СЛОВОМ «МРІЯ»

відповіла: «Дуже дякую за пропозицію, але наразі не маю такої можливості».

– Неодноразово чула, як негативно ти висловлюєшся про таке ганебне явище в Україні, як корупція. А тобі не доводилося давати хабарі?

– Ні, що ти! Про хабарі навіть мови не може бути! Але було кілька випадків, коли після дуже гарного ставлення до мене чи нашої сім'ї з боку держслужбовців просто хотілося зробити їм маленьку приємність. І ми поверталися і дарували маленький подаруночок – коробку шоколаду чи ще щось, проте це було після надання послуг і цілком з нашої доброї волі.

– Чи доводилося стикатися зі зрадою чи заздрощами відтоді, як ти набула популярності?

– Тільки не серед моїх друзів! Вони залишилися вірними і класними і щиро радіють усім моїм досягненням. Слава Богу за них!

– Твоя концертна діяльність не обмежується християнськими заходами. Якими принципами керуєшся, коли вирішуєш, приймати за прошення чи ні? І чи маєш можливість поширювати християнські цінності на суспільних музичних заходах?

– Я завжди прагну до настільки близьких стосунків з Богом, щоб, незалежно від того, де я співаю – у церкві на зібранні чи в Національній опері, люди в мені побачили Ісуса. Щоб це було свідчення про Нього і для віруючих, і для невіруючих, і так маємо чинити ми всі. Вважаю, що все, чим займається віруюча людина, має бути свідченням про Бога: через нас Його світло має сяяти так, щоб це було видно всім!

Звісно, є певні речі, на які я б ніколи не погодилася. Наприклад, якби організатори наполягали, щоб я одягла якесь непристойне, відверте вбрання, то я б відмовилася від участі в такому концерті. Одного разу мені зауважили, що моя сукня занадто закрита, як для співачки, на що я з повагою відповіла: «Ви ж знаєте, хто я і які в мене принципи». Більше вони не наполягали.

– На скільки часу наперед розписаний графік гастролей чи концертів?

– Інколи на декілька місяців наперед. На рік наперед не буває – ти ж знаєш, що українці наперед не планують (сміється), українці можуть щось організувати навіть за п'ять хвилин!

– З ким із українських відомих співаків хотіла би заспівати в дуеті?

– То вже важко... Дещо раніше в мене була би конкретна відповідь на це запитання, але ця людина трохи зіпсувалася, скажімо так, і тепер мені це вже не цікаво. Правда, є в мене давній друг – гарний співак Олег Табаков, причому дружити ми з ним почали ще до того, як він виграв у проєкті і як я потрапила в проєкт. Ми почали співати разом більше десяти років тому, але жодного разу не записали дует. Мабуть, було би гарно зробити це зараз.

– Чи критикують твою творчість?

– О, звісно, скільки хочеш! Навіть люди, які й близько в ноти не потрапляють. Я не ображаюся.

– Як ти ставишся до ідеї після закінчення війни влаштувати великий концерт подяки Богу за Україну без війни і за всі врятовані життя, і запросити на це свято усіх, з ким

зустрічалася в зоні АТО, та й не лишень їх, а інших воїнів?

– Це просто суперідея! Ми, мабуть, усі мріємо про той день і молимося, щоб він настав. І тоді неодмінно організуємо такий концерт і дякуватимемо Богу за мир у нашій Україні!

– Ти вболіваєш за Україну і близько до серця сприймаєш усе, що тут відбувається. Підтвердження цього – твої концертні поїздки в зону АТО, а це ж, без сумніву, ризик для життя. А як ти ставишся до ворогів України, до агресорів, які розпочали цю війну?

– Це дуже важке запитання! Господь потужно працює над моїм серцем у цьому плані і вчить мене. Коли цілком справедливий, як на мене, гнів спалахує в моєму серці, Господь відкриває, що Він полюбив мене, простив і прийняв, коли я була Йому ворогом. І коли Ісус мене так любить, то я просто не можу когось ненавидіти. Це дуже великий виклик для мене, і я не можу сказати, що вже цілком справилася з цим, бо це дуже важко, але я над цим працюю.

– Ще трішки щодо концертної діяльності. Ти не тільки гарно співаєш, а й пишеш пісні, причому українською також. Тепер загадка: яке українське слово, на твою думку, найкраще римується з твоїм іменем?

– Знаю-знаю, що ти хочеш почути! Брія-мрія.

– То про що ж мріє Брія?

– Моя найбільша і найближча мрія наразі – мати власну сім'ю.

– Розкажи, за якого хлопця ти б вийшла заміж? І чи міг би це бути українець?

– (Знову весело і дзвінко сміється). У моєму віці звертаєш увагу вже зовсім не на те, що мало значення в юності: колір волосся, зріст, професія і таке інше. Для мене головне – це його стосунки з Богом, чи зміг би він скеровувати новоутворену сім'ю на Божий шлях. Це для мене надважливо. Я дружила і зустрічалася і з американцями, і з українцями. Коли ж познайомилася з багатьма людьми з української діаспори, то подумала, що це міг би бути один із них. Просто така людина найкраще мене зможе зрозуміти – я «змішана», україноамериканка, і він такий самий...

– Бріє, тоді це міг би бути і американець, який приїхав на місію до України, полюбив наших людей і затримався тут надовго?

– (Сміється). На жаль, усі відомі мені американські місіонери в Україні одружені!

– Тоді, можливо, норвежець? Якраз по темі твого ймовірного третього громадянства?

– (Довго сміється).

– Гарзд, питання, дотичне до теми: для тебе не секрет, що українські дружини зазвичай багато часу витрачають на побут і прислужують своїм чоловікам – така в нас ментальність. Чи готова ти до цього, якщо вийдеш за українця?

– Я впевнена, що Бог ніколи не дасть мені до пари чоловіка, який би хотів мене бачити в основному на кухні, – таке життя точно не для мене!

– Любиш, коли в сім'ї багато дітей?

– За натурою я людина тиха і спокійна, хоча й весела, люблю, щоб був спокій і порядок, але діточок теж дуже люблю. Мені подобаються сім'ї, де їх навіть і десятеро. Та чи хотіла би такого життя для себе? Не знаю...

– Ти багато їдиш, гастролюєш, не сидиш на місці... Мама не натякає, що хотіла би вже бавити внуків?

– Ні. Хоча вона, звичайно, хотіла би, щоб ми з сестрами повиходили заміж, але більше тому, що ми самі цього хочемо. Звісно, мама з татом хочуть внуків. Але вони самі нас навчили, що Господь має план для кожної з нас, тому ми всі спокійно чекаємо на те, що Бог влаштує наші долі саме тоді і саме так, як найкраще для нас.

– Ти співаєш разом із сестричками?

– Так, вони обидві гарно співають – і в церкві, і бек-вокал на моїх концертах.

– Ти більше татова доня чи мама?

– Звісно, я дуже люблю обох своїх батьків, але, все ж, я більше – мама.

– Якби в тебе несподівано появилася досить значна сума грошей – на що б ти їх витратила?

– О-о-о, яке питання! Стільки б одразу було ідей... Точно сказати не можу, але це обов'язково було би щось, пов'язане з воїнами та дітьми-сиротами: ці дві категорії людей особливо близькі моєму серцю.

– Поговорімо про церковне життя та служіння. Що тобі подобається в українських протестантських церквах, а що, на твій погляд, варто змінити?

– Мені подобається, що люди служать (Богу, – Авт.), і не подобається, що люди не служать. Є такі віруючі, що служать Богу і людям від усього серця, усім, що мають, і таких дуже багато. На жаль, є інша категорія – вони взагалі нічого не роблять в плані служіння Богу чи ближнім, а зайняті тим, що критикують тих, хто працює. Це парадокс.

– Нині багато говорять про Реформацію. На твій погляд – які можливості дає R500 протестантським церквам та яка реформація має відбутися (причому незалежно від R500) на особистісному рівні? Щоб християнські заходи не залишилися просто заходами.

– Можна багато говорити про Реформацію, організовувати багато різних заходів, і це добре, Мартін Лютер заохотив людей повернутися до Христа і до Писання. Проте якщо не відбудеться реформація серця кожної віруючої людини, тоді це нічого не варте. Можливо, я помиляюся, бо це дійсно дуже класно – це святкування, воно дає протестантам можливість публічно проводити заходи і відкрити для людей, хто такі протестанти, але поки що я не бачу (краще б я помилялася), що суспільство дуже зацікавлене в тому, що ми робимо, більшість присутніх на таких заходах – віруючі люди. Тому варто почати з себе, дозволити Богу змінити власне серце перед тим, як намагатися змінити світ.

– Чи доводилося тобі бачити в протестантських церквах пригнічених християн, у яких не видно радості спасіння? Яка причина цього?

– Так, я зустрічала чимало таких людей. У мене самої бувають моменти, коли я навіть не хочу в неділю іти до церкви, я сиджу там незадоволена, і мені не подобається ні прославлення, ні проповідь, і сама собі я теж не подобаюся. Але проблема не в Бозі і не в церкві – проблема в мені, бо я мало спілкуюся з Богом особисто.

До церкви ми приходимо для підбадьорення

і щоб прославити Бога разом з іншими людьми, але моя віра має практикуватися вдома, у моїй кімнаті, я повинна починати кожен ранок зі спілкування з Богом, адже тільки Він може дати справжню радість, а не церковне служіння, не прославлення чи проповідь, які просто спонукують нас шукати Бога.

– Чи вважаєш ти, що кожна віруюча людина має на землі своє призначення? І що це – не важкий тягар, а те, що робитиме її щасливою?

– У Писанні читаємо, що Бог спланував усі наші дні ще до того, як ми були створені, Він знає, ким ми маємо бути і що маємо робити. Якщо ж ми не будемо спілкуватися з Ним, то не дізнаємося, яке наше призначення. Інколи люди, надто молоді, вважають, що їхнє призначення – робити для Бога щось надзвичайно глобальне, вагоме і вражаюче, щоб усі це бачили, а оскільки нічого такого на горизонті немає, то вони взагалі нічого не роблять і живуть без радості.

Можливо, твоє призначення – не справляти враження на мільйони людей, а робити щось значно простіше, не бути відомим чи знаменитим, а поводитися пристойно, із радістю йти на роботу і робити її дуже добре, піклуватися про свою сім'ю, робити з натхненням хатню роботу. Бог дає радість у серце людини незалежно від масштабів її призначення, а від її вірності Йому в повсякденному житті. Вірним у малому Бог часто довіряє і щось більше. Але не навпаки.

– Чи доводилося тобі в українському християнському середовищі стикатися з думкою, що коли ти – музикант, то твій талант – від Бога і ти маєш служити ним безкоштовно, а їсти, пити, одягатися тощо – по «благодаті»?

– Я й досі продовжую стикатися з цим, і я розумію таку ментальність, бо колись сама так думала. Нині думаю інакше, причому це базується на Писанні. По-перше, Господь навчає, що все добре, що ми маємо, – то дар від Нього. Навіть якби я вчилася в медичному університеті і потім працювала лікарем – це все одно дар від Бога, і я мала би працювати, як для Нього. Чи це означає, що лікар не повинен мати гідної зарплатні? Зовсім ні! У Біблії написано, що людина, яка працює, заслуговує на заробіток. Та ми не звикли до того, що щось творче – це теж праця, це робота.

Я задіяна в музичному служінні у своїй церкві, я їжджу в зону АТО і роблю багато інших волонтерських проєктів, які мені близькі до серця. Але я ж не можу жити, якщо в мене зовсім не буде доходів. Бути хорошим музикантом дорого: щоб купити якісний інструмент, записати в студії альбом, зняти кліп тощо, потрібні великі гроші. І я маю їх десь узяти. Крім того, музикант має кожного дня щось їсти, у щось зодягатися... Сьогодні в західних країнах поширена думка – і я з нею погоджуюся – що світ має брати з нас приклад щодо щедрості. Світські люди мають казати: дивіться, як щедро віруючі платять своїм музикантам чи іншим працівникам! А в нас, на жаль, виходить навпаки. Ті, хто служить, хто днює-ночує в церкві, часто дивляться у світ, бо там платять гроші. Будь-який дар (не тільки музичний) – від Бога, і використати його слід для Бога, але за сумлінну працю людина заслуговує достойного заробітку.

– Якби працю віруючих музикантів, авторів, кліпмейкерів, журналістів тощо оцінили достойно – чи не підняв би цей фактор служіння на якісно новий рівень?

– Це так на сто відсотків! Тому що в Україні дуже багато талановитих віруючих людей. Але вони не встигають якісно творити, бо протягом дня тратають час і зусилля на заробляння грошей на звичайній роботі, удома на них чекає сім'я, яка потребує уваги. То коли вони мають писати пісні, музику, тобто творити? Ми, діти Творця, маємо поставити планку християнської творчості так високо, аби люди у світі бачили, що ми для свого Царя робимо якісний продукт. Але як це можливо, коли ти весь день працюєш на будові чи деінде.

– Твої побажання читачам газети «Вірую».

– Найголовніше для нас – це особисте спілкування з Богом, адже в Ньому – наше життя, наше призначення, наша радість, наша свобода, наше зілєння, наша сила. Тому не шкодуйте часу, щоб проводити його наодинці з Богом. І тоді все буде добре!

Батьки – будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний!

Я батько. З маленької літери. Зі всіма слабкостями і обмеженнями, як і більшість людей на землі. Я не все знаю, не все і не завжди розумію. Але я маю те, що властиве переважній більшості батьків на землі, – я бажаю своїм дітям лише добра.

У мене є проблеми з реалізацією цього бажання. Ми, як батьки, можемо бути незадоволені дітьми, можемо дратуватися і навіть гніватися на них. Але все це тільки через власне безсилля в реалізації своїх планів на добро в їх житті.

Бог працює з моїм серцем. Я – Його дитина... І також непослушний, примхливий, самозакоханий, часто йду своєю дорогою – дорогою плоті, зазнаючого, егоїзму. Я часто докоряю собі за те, що не є таким, яким хоче бачити мене Бог. Та чи ставиться Він до мене з такими ж роздратуванням, незадоволенням і навіть гнівом, з якими я іноді ставлюся до своїх дітей, сердячись на їх недосконалість?

«І котрий з вас, батьків, як син хліба проситиме, подасть йому каменя? Або, як проситиме риби, замість риби подасть йому гадину? Або, як яйця він проситиме, дасть йому скорпіона? Отож, коли ви, будучи злі, потрапите добрі дари своїм дітям давати, – скільки ж більше Небесний Отець...» (Лк. 11:11-13).

Отець Небесний такий же, тільки кращий – у тисячі й мільйони разів... Отець Небесний – Бог. Нам хочеться, щоб наші діти реалізували всі свої таланти, були щасливими. Тим більше Отець Небесний. Нам не хочеться, щоб наші діти заковували свої таланти в землю. Щоб вони вважали себе нікчемними, нездібними, негідними. З якої причини нашим дітям вважати себе негідними? Хто їм це навів? Люблячі батьки ніколи би не навівали такі думки своїм дітям... Принаймні навмисне. Навіть коли ми кажемо щось негативне про них, частіше це лише

невміла спроба спонукати їх до дії.

Але ми, земні батьки, далекі від досконалості. Нам не спадає думка про те, що, намагаючись вплинути на своїх дітей шляхом примусу, моралізування, заклик до несприйняття якихось форм поведінки, що не подобаються нам, ми лише демонструємо дітям їх недосконалість в наших очах, показуємо це нашим ставленням до них. Ми заперечуємо частину їх природи, яка мало чим відрізняється від нашої. Так, у собі самому нам багато що не подобається, але ми це добре бачимо в інших. І знаємо, що нашому Небесному Отцеві наша недосконалість також не подобається. Ми тавруємо себе, звинувачуємо, чинимо багато релігійних речей, щоб виглядати кращими в Божих очах, але, по суті, робимо це для того, щоб прийняти себе самих в тому образі, який, як нам здається, до вподоби Богові.

Бог-Отець кращий за нас, земних батьків. Небесний Отець знає все. Він віддав Свого Сина за наші гріхи, щоб подарувати нам спасіння, щоб примирити нас з Собою, щоб залишити всі питання щодо спасіння через добрі діла, через правильну поведінку і зробити нас праведними незалежно від діл. Він лише хоче, щоб ми повірили в це.

Помилки, які ми робимо, полягають не в тому, що ми порушуємо Божі заповіді, а в тому, що ми все ще

намагаємося здобути праведність своїми силами, щоб догодити Богові. Але хіба не є догодженням Богові прийняття Його дару благодаті, зачистлення в Його любові і насолодження єдністю з Отцем?

«І, вставши, пішов він до батька свого. А коли він далеко ще був, його батько вгледів його – і переповнився жалем: і побіг він, і кинувся на шию йому, і зачав цілувати його! І озвався до нього той син: «Прогрішився я, отче, проти неба та супроти тебе, і недостойний вже зватися сином твоїм...» А батько рабам своїм каже: «Принесіть негайно одягу найкращу, і його зодягніть, і персню подайте на руку йому, а сандалі на ноги. Приведіть теля відгодоване та заколіть – будемо їсти й радіти» (Лк. 15:20-23).

Діти не завжди виправдовують наші очікування. А якщо не виправдовують, ми, батьки, іноді не знаємо, як правильно діяти. Як підбадьорити і при цьому не зробити заїкою... Це сумно, але діти вираховують все з нашого обличчя ще до того, як ми щось скажемо... Для нас багато з того, що є справді вирішенням проблеми, здається ненормальним.

Дитину образили, зіпсували настрій. Наша реакція – негайно покарати тих, хто образив. Начебто дитині від цього стане легше. Можливо, деяким і буде легше, але якщо ми хочемо справді докорінно змінити ситуацію, нам потрібно підняти потенціал дитини, навчити її правильно реагувати...

Ми частіше все псуємо. Спочатку кричимо на свою дитину, щоб вона не скигилла і взяла себе в руки, а потім говоримо з тими, хто її образив – так, щоб ті відчували, що земля втікає з-під їх ніг і щоб вони до кінця днів пам'ятали ваші слова.

Нам треба вчитися поводитися так, як би повіся Отець на нашому місці. Мова не про якомусь «громовержці», перед яким потрібно тремтіти, а про Любов, яка є найвищою мудрістю в дії. Лише так наші діти будуть щасливі, від серця послухні і будуть йти за Богом, за Котрим йдемо і ми...

Біблія про терпіння

Коли у вас все добре, терпіння проявити нескладно. Справжнє випробування терпіння настає, коли порушуються наші права – коли інше авто «підрізає» нас на дорозі, коли з нами вчинили нечесно, коли колеги висміюють нашу віру.

Деякі люди вважають, що мають право засмучуватися, якщо їх хтось дратує чи випробовує. Неперплячість виглядає як праведний гнів. Проте Біблія прославляє терпіння як плід Духа (Гал. 5:22), який має проявлятися в житті кожного послідовника Христа (1 Сол. 5:14). Терпіння демонструє нашу віру.

Більшість людей розглядають терпіння як пасивне очікування чи м'яку толерантність, однак більшість грецьких слів у Новому Заповіті, перекладених як «терпіння», мають зовсім інший зміст. Візьмімо, наприклад, відомий вірш з Послання до євреїв: «Тож і ми, мавши навколо себе велику таку хмару свідків, скиньмо всякий тягар та гріх, що обплутує нас, та й біжимо з терпеливістю до боротьби, яка перед нами...» (Євр. 12:1). Слово, перекладене як «терпеливість», означає «витривалість». Християни беруть участь в гонках, терпляче долаючи труднощі. У Біблії терпіння – це наполегливе прагнення до мети, перенесення випробувань або очікування виконання обітниць.

Терпіння не розвивається миттєво. Євангеліє говорить, що Бог зміцнює нас, щоб ми мали заохочення «до всякої витривалості й довготерпіння...» (Кол. 1:11), а Послання Якова (1:3-4) пояснює, що випробовування є Божим способом вдосконалювати наше терпіння.

Наше терпіння буде винагороджене в кінці, «бо наблизився прихід Господній» (Як. 5:7-8). «Господь добрий для тих, хто надію на Нього кладе, для душі, що шукає Його!» (Псал. 3:25).

У Біблії бачимо багато прикладів людей, чиє терпіння характеризувало їхнє життя з Богом. Апостол Яків вказує на пророків, яких можна взяти «за приклад страждання то довготерпіння» (Як. 5:10). І згадає Йова, чия непохитність була винагороджена тим, який кінець життя дав йому Господь (Як. 5:11). Авраам

також терпляче очікував і «одержав обітницю» (Євр. 6:15). Ісус теж демонстрував терпеливу витривалість: «...замість радості, яка була перед Ним, перетерпів хреста, не звертавши уваги на сором, і сів по правиці престолу Божого» (Євр. 12:2).

Як проявляти терпіння? Перша реакція людини на випробування – «чому я?», але Біблія навчає радіти Божій волі (Фил. 4:4; 1 Петр. 1:6). Іноді Бог допускає складні ситуації, щоб ми могли стати Його свідками. Або для освячення нашого характеру. Нагадування, що Його цілі призначені для нашого розвитку і Його слави, допоможе нам у випробуванні.

Крім того, ми пам'ятаємо Його обітницю, які говорять, «що тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре» (Рим. 8:28). «Усе» – у тому числі й наші випробування.

Слава Богові за те, що ми, як християни, більше не закуті в кайдани «природної реакції», тому що ми – нове творіння в Самому Христі (2 Кор. 5:17). І ми маємо Господню силу, щоб реагувати з терпінням і з повною довірою цілям Небесного Отця.

«...Тим, хто витривалістю в добрім ділі шукає слави, і чести, і неглітні, – життя вічне» (Рим. 2:7).

П'ять відомих фраз, які насправді означають зовсім інше

Ці фрази відомі, мабуть всім. Їх дуже часто використовують в повсякденній мові, навіть не підозрюючи, що смисл цих висловлювань з плином часу був викривлений.

«Про мертвих або добре, або нічого...»

Якщо бути точним, то стародавній поет і політик Хілон із Спарти, що жив у VI столітті до нашої ери, насправді сказав: «Про мертвих або добре, або нічого, крім правди».

«Вік живи – вік вчися»

Цю фразу можна почути практично від кожного вчителя. Але при цьому мало хто знає, що в оригіналі вона звучала так: «Вік живи – вік вчися тому, як слід жити», а автор цього висловлювання – Луцій Анней Сенека.

«Мета виправдовує засоби»

Авторство цієї фрази належить засновнику ордена єзуїтів Ігнатію де Лойлі. В оригіналі вона звучить так: «Якщо мета – спасіння

душі, то мета виправдовує засоби».

«Істина у вині»

Знамените висловлювання Плутарха Старшого: «Істина у вині» не зовсім точне. Насправді у фрази є продовження: «а здоров'я – у воді».

«Життя коротке, мистецтво – вічне»

Насправді цитата Гіпократа звучить так: «Життя коротке, дорога мистецтв довга, зручний випадок скороминучий, досвід обманливий, судження – тяжка річ». Таким чином, насправді це ніщо інше, як роздуми про труднощі медицини, для вивчення якої не вистачило і всього життя.

Грецьке слово, перекладене як «мистецтво», в оригіналі не обов'язково означає «мистецтво», його можна також перекласти як «ремесло» чи «вміння».

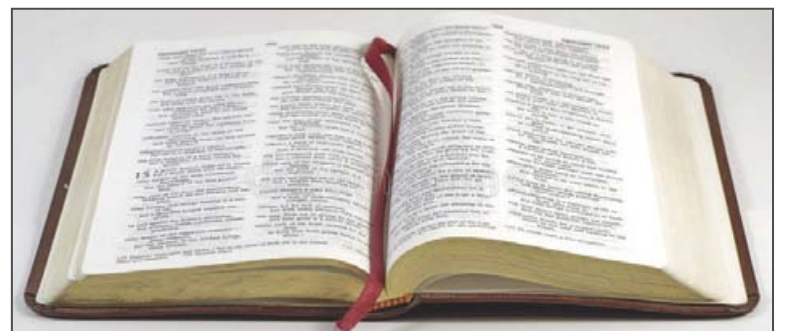
12 БІБЛІЙНИХ ВІРШІВ ПРО НЕПРАВДУ

Святе Писання в багатьох місцях говорить про неправду і обман, про неправдиві свідчення і лукавий язик, застерігаючи, що ті, хто каже неправду, загинуть і не спасуться.

Облудний язик ненависний Господу, тому праведник ненавидить неправдиві слова. Біблія називає диявола наклепником, неправдомовцем і батьком брехні. Тому віруючі люди повинні віддалитися від обману і говорити один одному правду в любові. «Від лона ще матернього вже віддалені несправедливі, з утроби ще матерньої заблудилися неправдомовці...» (Пс. 58:4).

«Тепер же відкиньте і ви все отє: гнів, лютість, злобу, богозневагу, безсоромні слова з ваших уст. Не кажіть неправди один на одного, якщо скинули з себе людину стародавню з її вчинками, та зодягнулися в нову, що відновлюється для пізнання за образом Створителя» (Кол. 3:8-10).

«Оцих шість ненавидить Господь, а ці сім – то гідота душі Його: очі пишні, брехливий язик, і руки, що кров неповинну ллють, серце, що плекає

злочинні думки, ноги, що сквапно біжать на лихе, свідок брехливий, що брехні роздмухує, і хто розсіває сварки між братів!» (Прип. 6:16-19).

«Уста брехливі – огида у Господа, а чинячі правду – Його уподоба» (Прип. 12:22).

«Ненавидить праведний слово брехливе, безбожний же чинить лихе і себе засоромлює» (Прип. 13:5).

«Останок Ізраїлів кривди не буде робити, і не будуть казати неправди, і облудний язик в їхніх устах не знайдеться, бо пастися будуть вони та вилежуватись, і не буде такого, хто б їх настрашив» (Соф. 3:13).

«Обманець не сяде в середині дому мого, і міцно не стане навпроти очей моїх неправдомовець!» (Пс. 101:7). «Господи, визволь же душу

мою від губи неправдивої, від язика зрадливого!» (Пс. 120:2).

«Лиходій слухається уст безбожних, слухає неправдомов язика лиходійного» (Прип. 17:4).

«Людина нікчемна, чоловік злочинний, він ходить з лукавими устами, він моргає очима своїми, шургає своїми ногами, знаки подає пальцями своїми, в його серці лукавство виорює зло кожноразно, сварки розсіває, – тому нагло приходить погіль його, буде раптом побитий – і ліку нема!» (Прип. 6:12-15).

«Погубиш Ти неправдомовців, кровожерну і підступну людину обридить Господь» (Пс. 5:7).

«Свідок брехливий не буде без кари, а хто брехні говорить, не буде врятований» (Прип. 19:5).

ВІРУЮ

Бог шукає тих, хто шукає Його

Сьогодні у християнстві поширюється практика самозаспокоєння після моменту, коли зустрічаються із Богом. Мовляв, Бога потрібно шукати до тих пір, поки не зустрінешся із Ним.

Апостол Павло, перебуваючи в Афінах, помітив, що в цьому місті безліч ідолів, отже, населення міста побожне, він навіть знайшов жертвник, на якому було написано: «Незнайомому Богові!». Тому апостол вважав за необхідне вказати, що Бога потрібно знайти і пізнати особисто: «І ввесь людський рід Він з одного створив, щоб замешкати всю поверхню землі, і призначив окреслені доби й границі замешкання їх, щоб Бога шукали вони, чи Його не відчують і не знайдуть, хоч недалеко від кожного з нас» (Дії 17:26-27).

Проте момент зустрічі з Богом – це лише початок справжніх, глибоких, усвідомлених та цілеспрямованих пошуків для пізнання Його природи, розуміння Божої волі, все більшого відчуття Отцівської любові та розвитку синівської довіри.

Бог Сам зайнятий пошуками людей,

які шукають Його: «Бог дивиться з неба на людських синів, щоб побачити, чи є там розумний, що Бога шукає» (Пс. 52:2).

В одному із псалмів автор звертався до Бога словами: «Цілим серцем своїм я шукаю Тебе, – не дай же мені заблудитись від Твоїх заповідей! Я в серці своїм заховав твоє слово, щоб мені не грішити проти тебе» (Пс. 118:10-11).

Невід'ємною частиною та навіть ознакою того, що християнин зайнятий пошуками Бога, є те, що він дбає про все, безпосередньо пов'язане з Ним та Його Царством. Текст Слова Божого: «Отож, коли ви воскресли з Христом, то шукайте того, що вгорі, де сидить Христос по Божій правниці» (Кол. 3:1) ще раз підкреслює, що саме повинно відбутися після увірвання в Бога.

Апостол Павло у своєму листі до філіп'ян висловлює надію на те, що до них буде посланий недовзі Тимофій. Саме на ньому зупинився вибір апостола, бо решта «усі шукають свого, а не Христового Ісусового» (2:21).

Людство захоплене постійними пошуками грошей, влади та слави, комфорту та задоволень, розкошів та визнання.... Проте Бог не хоче, щоб ті, хто вірує в Нього, уподібнювались усім іншим, і тому звертається

до тих, які звуть себе християнами: «І не шукайте, що будете їсти, чи що будете пити, і не клопочіться. Бо всього цього й люди світу цього шукають, Отець же ваш знає, що того вам потрібно. Шукайте отож Його Царства, а це вам додасться!» (Лк. 12:29-31).

Апостол Павло був одним із тих, які дбали про найважливіше – про Боже, тому міг сказати про себе: «Не шукаємо ми слави в людей, ані в вас, ані в інших...» (1 Сол. 2:6).

Особливу впевненість для всіх шукачів Бога вселяють слова: «Господь добрий для тих, хто надію на Нього кладе, для душі, що шукає Його!» (Пл. Єр. 3:25).

Давид, життя якого було немислимим без постійного відчуття присутності Бога, виливав Йому свою душу: «За Тебе промовило серце моє: «Шукайте Мого лиця!», тому, Господи, буду шукати обличчя Твого...» (Пс. 26:8). Він настільки глибоко розумів думки, наміри та бажання Бога мати стосунки із Його шукачами, що міг про це у молитвах розповідати Господеві.

Бога потрібно шукати нестримно та завжди, так, як Давид, який сказав: «Боже Ти Бог мій, я шукаю від ранку Тебе, душа моя прагне до Тебе...» (Пс. 62:2). Безліч сучасників Сина Людського шукали Його, про

що, зокрема, розповідається: «Коли ж настав день, Він вийшов і подався до самотнього місця. А люди шукали Його. І прийшовши до Нього, Його затримували, щоб від них не відходив» (Лк. 4:42). Проте мотиви пошуків були різними: одні шукали Його як Того, Хто дає життя («Коли ж сонце заходило, то всі, хто мав яких хворих на різні недуги, до Нього приводили їх. Він же клав свої руки на кожного з них та їх оздоровляв. Із багатьох же виходили й демони...» (Лк. 4:40-41); інші – щоб позбавити Його Самого життя («знову шукали вони, щоб схопити Його, але вийшов із рук їхніх Він» (Ів. 10:39). Були такі, що шукали для того, щоб навчитися від Нього, інші – щоб докорити та звинуватити Його за науку, якої Він навчав...

«Коли ж Ірод побачив Ісуса, то дуже зрадів, бо він від давнього часу бажав Його бачити, – багато за Нього чув, і сподівався побачити чудо, яке, що буває від Нього» (Лк. 23:8), – ось таким примітивним та нищим був інтерес до Сина Божого.

Ісус вказував людям на їхню убогу зацікавленість в Ньому: «Мене не тому ви шукаєте, що бачили чуда, а що їли з хлібів і наситились» (Ів. 6:26). Ірод хотів побачити Ісуса, сподівався на чудо від Нього; людям, які уже

бачили чудеса, Він потрібен був для того, щоб знову наїстися. Він не був сприйнятий належно – як Бог, у чому й полягала вся трагедія Його шукачів.

Проте були такі, для яких була немислимою Його відсутність, тому, коли вони прийшли до гробу Ісуса Христа, їм з'явився ангел та промовив: «Чого ви шукаєте Живого між мертвими? Нема Його тут, бо воскрес!» (Лк. 24:5-6).

Навіть перед лицем смерті Ісус ні від кого не ховався, а «... усе видавши, що з Ним статися має, виходить та й каже до них: «Кого ви шукаєте?». Йому відповіли: «Ісуса Назарянина». Він говорить до них: «Це я!» (Ів. 18:4-5).

Сьогодні, шановні читачі, Він промовляє до кожного з нас: «Це я!». Відкрито, щиро та з любов'ю... Якщо ми шукаємо Його, задумаємось: чому ми це робимо? Заради чого? Якщо Він потрібен нам, то чи як Господь всього нашого життя?

Усіх, хто вважає себе християнином, слова: «... Той, хто до Бога приходить, мусить вірувати, що Він є, а тим, хто шукає Його, Він дає нагороду» (Євр. 11:6) зобов'язують перебувати в безперервному пошуку Бога задля отримання нагороди вічного життя.

І. К.

Як подолати пустослів'я

«Благословенний той, хто, не маючи що сказати, не втілює цього факту у слова» (Юліан Тувім).

Як дати собі раду із власною балакучістю? Чи існують якісь перевірені засоби «від пустослів'я»? Звідки це береться?

Як і з кожною вадою, причин може бути багато. Психологи зазвичай говорять про самотність, навички, вивчені з батьківського дому, або просто про характер. Для мене балакучість завжди була засобом звернути на себе увагу батьків або вибитися понад голоси родичів чи ровесників. Відчуття звільнення приніс момент усвідомлення, що я зовсім не мушу висловлюватися в абсолютно кожній дискусії, а моя цінність не визначається тим, що мої слова будуть вислухані.

Хто балакає, той не слухає

Усі ми знаємо цей тип людей – сприймають кожну розмову як нагоду говорити про себе та свої справи. Вони не завжди роблять це усвідомлено, але завдяки цьому мають відчуття панування над ситуацією та співрозмовником. Розмова ніколи не сходить на «погану доріжку», що, у свою чергу, дає оманливе відчуття безпеки.

Я прекрасно знаю, про що кажу: довгі роки я забалакував дійсність, що мене оточувала, маючи відповідь на кожне запитання. Я умів майстерно будувати еристичні конструкції (еристика – мистецтво вести суперечку, боротьбу) тільки для того, щоб мене оцінили або просто-напросто прийняли.

П'ять перевірених способів для подолання балакучості

Відкрий причину – запитай себе: звідки це у мене? Що я хочу цим досягти? Що хочу цим приховати? Чи я взагалі хочу позбутися балакучості?

Упорядкуй думки: опануй хаос у голові, поділи думки на категорії. Це не легко, але це варто спробувати. Перед важливими розмовами складай собі план, запиши і дотримуйся його.

Практикуй зосередженість. В Інтернеті повно практик для покращення концентрації. Зосередитися важливо, бо це визначає якість нашого слухання.

Почекай, доки осядуть емоції. Починай говорити тоді, коли емоції вляжуться. Обов'язково дотримуйся принципів комунікації, особливо найважливішого: дай другій стороні час закінчити своє висловлювання, перш ніж розпочнеш говорити сам.

Попроси близьких: порозмовляй із найближчими та друзями, аби щоразу, коли тебе починає «нести», вони тобі це показували словом або жестом.

Змарнований талант

«А якби людина за свої слова мала платити, то ніхто би себе й не пробував хвалити. Але оскільки з повітря балаканину свою вона може брати задармо, то кожен це використовує; чи бреше, чи правду каже – ніякої шкоди не буде!». Приписувані Евріпідові слова прекрасно відображають суть справи: ми зазвичай користуємось язиком тільки тому, що... можемо. Ми обдаровані мовою і щоденно, послідовно марнуємо цей дар. На шпильки, плітки, нарікання, коментування, оцінювання. Навіть якщо це не так і комусь таке випадає дуже рідко, то посеред «балаканини» цього світу ніколи не буде мало слів, які потішають, впливають у серця надію, розпалюють любов!

Не будьте веломовні в молитві

Балакучість убиває стосунки, у тому числі і найважливіші – з Богом. У духовному житті замало вміти говорити. Насамперед треба вміти слухати. Аби жити в єдності з Богом, потрібно навчитися мовчати. З мого досвіду випливає, що справжня зустріч з Богом, досвід Його присутності завжди відбувається в тиші. Маю на увазі не мовчання у час, призначений для молитви; мова про втихомирення цілого нашого ества. Що, у свою чергу, приносить припинення непотрібних розмов, починаючи з тих, які безупинно провадиш сам із собою.

Марцін ГОМУЛКА.
CREDO.

Свекруха і невістка: п'ять причин будувати мости

Дуже часто на різних тематичних форумах можна побачити цілі розділи, створені заради того, щоб обговорити проблеми у відносинах між свекрухою та невісткою. Діапазон скарг настільки широкий і зачіпає такі різноманітні сфери, що всього й не опишеш: надто часто відвідує – жити не дає; рідко приходить – узагалі не цікавиться; приносить дітям подарунки – хоче їх підкупити, не купує – скнара; щось радить – вважає, що невістка дурна; не радить – байдужа...

Можна про це писати і писати: тема давня, як світ і рід людський. А анекдоти про тещу взагалі стали частиною нашої культури. Проте чи такі вже неминучі проблеми у відносинах із тещею/свекрухою? Невже неможливо дати шанс мирному співіснуванню та взаємній повазі? Це не завжди легко, адже всі люди різні. Дехто навіть саме слово «свекруха» вважає образливим, адже через всі ці історії та анекдоти воно набуло негативного забарвлення. Та все ж пропонуємо пошукати хоч би п'ять – для початку – причин, що змусять нас поглянути іншими очима на людину, завдяки якій нам є з ким створити щасливу сім'ю та народити дітей.

Ваша свекруха народила вам чоловіка

Ваша свекруха зробила те, за що ви маєте їй бути вдячні все життя: народила вам вашого чоловіка. Хіба цього мало, аби спробувати налагодити з нею стосунки? Цей пункт міг би бути єдиним у списку. Але, про всяк випадок, додаю ще декілька. Заради закріплення ефекту.

Свекруха – це мама людини, з якою ви одружені

Свекруха, як делікатно натякає пункт перший, – це мама людини, з якою ви одружені. Навіть якщо ви вважаєте, що ваш чоловік став таким хорошим не завдяки вихованню своєї мами, а всупереч йому, – цього все одно достатньо, щоб намагатися з нею

порозумітися, а не ворогувати.

Свекруха має ключ до кращого розуміння вашого чоловіка

Бо вона знає його довше, ніж ви, і була присутня у його житті саме в ті моменти, коли він формувалася як особистість.

Варто зробити над собою зусилля і вислухати довгі історичні екскурсії на тему «пам'ятаю, коли йому був рік...», бо саме так ви зможете не лише зблизитися зі свекрухою, але й знайти аргументовані відповіді на питання, у кого «вдалися» ваші діти.

Мама вашого чоловіка – бабуся ваших дітей

Вони її люблять так само, як і вас: безумовною любов'ю. А вона любить їх. І хто знає, коли вам знадобиться допомога і підтримка вашої свекрухи з дітьми... Тому не руйнуйте мостів.

У вас спільна мета

Хоч як не крути, але у вас зі свекрухою спільна мета: ви обидві прагнете щастя для одного й того ж чоловіка. Ви союзниці, а не конкурентки, і якщо подивитися на маму свого чоловіка крізь таку призму, то необхідність будувати фортифікаційні споруди відпаде.

Якщо ви – свекруха

Любі свекрухи, вам також доведеться докласти трішки зусиль. Ніхто ніколи не буде любити вашого сина так, як ви. Це правда. Але ніхто інший і не повинен. Дружина вашого сина любить його по-іншому – не менше, не гірше, просто інакше. І так має бути.

І пам'ятайте, що ваша невістка

– це теж чиясь дитина. Прийміть її саме так – як дитину. Дозвольте стати повноцінним членом вашої родини і не критикуйте батьків, які її народили й виховали. У всіх свої методи. Але чомусь ваш син вибрав саме її.

Проявіть жіночу солідарність. Вашій невістці дуже нелегко при звичаюватися до нових життєвих обставин – підтримайте її добрим словом. Вам не складно, а для неї це велике полегшення.

Мама і дружина – це різні місії, різні завдання, різні пріоритети. Не вимагайте від невістки наслідувати вас у догляді за вашим сином. І ніколи не підривайте її материнського авторитету. Краще будуйте з онуками свої власні відносини, засновані на любові та довірі, а не на «перетягуванні лави».

Насправді підвалинами під добрі відносини з невісткою є ваше ставлення до вашого сина. Якщо ви зможете прийняти факт, що він уже дорослий, змириться з його вибором, відпустити молодшу сім'ю з-під свого контролю і довіряти їм, як батькам їхніх власних дітей, – тоді як наслідок отримаєте вдячну невістку, яка буде цінувати і шанувати вас усе життя.

Гарні відносини між невісткою та свекрухою будувати неважко, головне – хотіти. Повірте, роль «дракона» вимагає значно більших затрат душевних ресурсів, і, крім спустошення, може ще й до руйнування сім'ї призвести. Подумайте, чи цього ви бажаєте.

Віта ЯКУБОВСЬКА.

Чи всі релігії ведуть до Бога?

Наявність багатьох релігій і твердження, що всі релігії ведуть до Бога, – це питання бентежить багатьох людей, котрі щиро шукають правду. Врешті-решт деякі з них втрачають надію коли-небудь знайти істину. А деякі приймають універсальне переконання, що всі релігії ведуть до Бога. Скептики також вказують на факт існування такої кількості релігій як на доказ того, що Бога пізнати неможливо або що Його просто не існує.

Послання до римлян (1:19-21) дає біблійне пояснення існуванню такої кількості релігій. Правда про Бога доступна кожній людині, тому що Бог подбав про це. Але замість того, щоб прийняти правду про Бога і покоритися Йому, більшість людей від неї відмовилися і шукають своєї власної дороги до розуміння Бога. А це призводить не до пізнання Бога, а

до порожнечі. Тут і захована основа існування багатьох релігій.

Люди не хочуть вірити в Бога, Який вимагає справедливості і моральної чистоти, тому вони придумують різні божества, які не висувають таких вимог.

Люди не хочуть вірити в Бога, Який заявляє, що неможливо заслужити свою власну дорогу на небеса. Тому

вони придумують бога, який приймає людей на небо, якщо вони звершили певні кроки, дотримувалися правил або підкорялися законам у міру своїх можливостей.

Люди не хочуть стосунків з Богом, Який є всемогутнім Владикою. І вони уявляють Бога як якусь містичну силу, а не як Особистість.

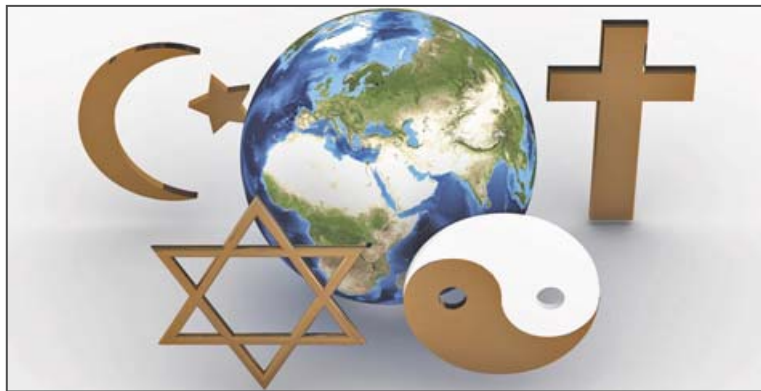
Існування багатьох релігій не є аргументом проти існування Бога чи того, що правда про Бога недоступна. Навпаки, існування такої кількості релігій є демонстрацією відмови людства від єдиного правдивого Бога. Людство замінило Його богами, які їм більше припали до душі. Це небезпечне заняття. Бажання створити бога за власним образом походить від грішної природи і

в кінцевому підсумку призведе до загибелі (Гал. 6:7-8).

Чи всі релігії ведуть до Бога? Фактично, так. Але всі, окрім одної, ведуть до Його суду. Лише одна – християнство – веде до Його прощення і вічного життя. Незалежно від того, у рядах якої релігії ми перебуваємо, ми всі зустрінемося

з Богом після смерті (Євр. 9:27).

Усі релігії ведуть до Бога, але лише одна веде до прийняття Бога, лише через спасіння вірою в Ісуса Христа ми можемо впевнено прийти до Нього. Вічність надто тривала, щоб помилятися. Саме тому правильне рішення про Бога має кардинальне значення.

Подобатися всім?

Ми всі прагнемо любові. Ми всі хочемо, щоб нас цінували. Ми всі прагнемо бути бажаними. Ми всі переверяємо лайки під нашим останнім постом в соціальній мережі.

Але все, що ми робимо, – це місток для одних людей і перешкода для інших. Декого ми приваблюємо, декого – не дуже, і це нормально.

Якщо ви весь час очікуєте схвалення від людей, вам буде складно, а то й навіть неможливо залишатися постійно вірними Богові і Його покликанню. Просто не всі будуть вас високо оцінювати, а всі спроби досягти цього – марна річ. Це нормально, що ви подобаєтеся не всім.

Християнський автор Бреннан Менінг сказав: «Будьте тими, хто ви є, інакше ви – той, ким ви не є!». Будьте в Христі. Будьте справжніми. Звичайно ж, при цьому потрібно працювати над собою, розбиратися з проблемами свого характеру. Тому що Бог бачить вас наскрізь: «Але Сам Ісус їм не звирявся, бо Сам знав усіх, і потреби не мав, щоб хто свідчив Йому про людину, – бо знав Сам, що в людині було» (Ів. 2:24-25).

pastors.com.

ЩОНЕДІЛІ о 17.30

Церква християн віри євангельської, м. Прага

ul. Modřanská 118, Praha 4 - Braník, 14700

<http://fb.com/chvep/>

Тел.: +420776509727, +420773456214

Телепрограму «Вірую» дивіться в Інтернеті на viruui.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 17-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 8-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Церква «ВІФАНІЯ»

м. Львів, вул. Жовківська, 8 (р-н Підзамче)

НЕДІЛЯ – 10, 18 год.

ПОНЕДІЛОК – 19 год. (молодіжне служіння)

СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.

Церква «ГОЛГОФА»

м. Львів, вул. Скрипника, 2-а (р-н Сихів)

НЕДІЛЯ – 10, 18 год.

СЕРЕДА – 19 год. (молодіжне служіння)

ЧЕТВЕР – 18.30.

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.,
ЩОНЕДІЛІ – о 9, 12 та 18 год.,
ЩОПОНЕДІЛКА – молодіжне служіння о 19 год.

Адреса:
м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1
(на Майзлях).

Тел. для довідок
(0342) 78-17-03.

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.30 — «Жива надія»

ЩОСУБОТИ

о 20.30 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОНЕДІЛІ

о 19.40 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 20.00 — «Вірую»

о 20.35 — «Людина і вічність»

о 22.45 — «Вірю і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилі «Променя» —

передача для дітей «Стежинка»

Церква «Спасіння Божє»

Неділя: 12:00-14:00
(Богослужіння)

Четвер: 20:00,

П'ятниця: 21:00

(розбір Біблії)

Субота: 18:00

(молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:

№ 678-292-970

<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

Щонеділі о 8:00 та о 15:00
ДИВІТЬСЯ

християнську телепередачу «Вірую»
на каналі ТРК «3-студія»

Стежте за програмою телепередач

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння

відбувається:

Неділя - 11:00

П'ятниця - 18:30

За адресою:

м. Львів, вул. В. Великого, 4

Чекаємо вас!

ЗАПРОШУЄМО НА СЛУЖІННЯ В ЦЕРКВАХ ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ:

Івано-Франківська область:

БОГОРОДЧАНІ, вул. Шевченка, 13-б; НЕДІЛЯ – 10 год., П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;

ГАЛИЧ, вул. Вітовського, 30; НЕДІЛЯ – 16 год., СЕРЕДА – 18 год.;

КОСІВ, вул. Горбоваго, 8; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;

КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;

КОЛОМІЯ, церква «Віфанія», вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ – 10, 14 год., СЕРЕДА – 18 год.;

КОЛОМІЯ, церква «Віфесем», вул. Майданська, 1а; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;

КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ – 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;

НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., СЕРЕДА – 19 год.;

РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;

РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ – 9.30, СЕРЕДА – 18 год.;

ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 20 год.;

ТИСМЕНИЦЯ, церква «Благодать», вул. Л. Українки, 2-б; (ТЦ «Хутрове місто», 3-й пов.)

НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 19 год.;

СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;

УТОРОПИ, вул. Центральна; НЕДІЛЯ, П'ЯТНИЦЯ – 10 год., СЕРЕДА, СУБОТА – 17 год.

Львівська область:

РАДЕХІВ, вул. Рильського, 1; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;

ЖОВКВА, вул. Б. Хмельницького, 29; НЕДІЛЯ – 10.30, ПОНЕДІЛОК, СУБОТА – 19.30;

ВЕЛИКІ МОСТИ, вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;

ПЕРЕМИШЛЯНИ, вул. Галицька, 15 (Дім побуту); НЕДІЛЯ – 10.00;

ЧЕРВОНОГРАД, вул. Ключівська, 18-а; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., ВІВТОРОК – 18.30;

СОКАЛЬ, вул. Леонтовська, 15; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;

СОСНІВКА, вул. Лісна, 5-а; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.;

САМБІР, вул. Січ. стрільців, 49; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;

БІБРКА, вул. Шкільна, 5; НЕДІЛЯ – 11 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.

Рівненська область:

КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5 б; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;

СТЕПАНЬ, вул. Прибережна, 26; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., СЕРЕДА, СУБОТА – 19 год.;

с. ГОЛИШІВ Рівненського р-ну, вул. Молодіжна, 10; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 19 год.;

ГОЩА, пров. Лекарський, 10; НЕДІЛЯ – 11 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.

м. Чернівці:

вул. Героїв Майдану (колишня Червоноармійська), 24б; НЕДІЛЯ – 9 і 17 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;

вул. Університетська, 23; НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;

бульвар Героїв Сталінграда, 9; НЕДІЛЯ – 9 і 17 год., П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;

вул. Горіхівська, 32 (румунською мовою); НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;

вул. Івана Підкови, 18 (Садиба); НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;

Театральна площа, 6; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.

м. Вінниця:

вул. П. Морозова, 21; НЕДІЛЯ – 10 год.

Сумська область:

КОНОТОП, вул. Клубна, 73 а; НЕДІЛЯ – 10 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 18 год.

Хмельницька область:

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ, вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ – 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;

вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ – 17 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;

ЛЕТЧИВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ – 10 год.;

НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.;

ВОЛОЧИСЬК, вул. Незалежності, 46; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;

КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:

Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;

вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА – 18 год.;

пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;

вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ – 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;

ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;

ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;

СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;

вул. Паперника, 94; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ЧЕТВЕР – 19 год.

Тернопільська область:

ТЕРНОПІЛЬ, вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.;

вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.;

ШУМСЬК, вул. Вілійська, 12-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;

БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ – 10 год.;

ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;

ЗАЛИЩИКИ, вул. Чубинського, 8; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;

ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;

ЛАНЦІВ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;

МОНАСТИРСЬКА, вул. Січ. стрільців, 24 (зал військомату); НЕДІЛЯ – 10, СЕРЕДА – 19 год.;

ЗБОРІВ, вул. Козацька, 25; НЕДІЛЯ – 11, 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;

БЕРЕЖАНІ, вул. Валова, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;

КОПІЛИНЦІ, вул. Л. Українки, 27; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;

ГУСЯТИН, вул. Надозерна, 1; **КОЗОВА**, вул. Шкільна, 13;

ВИШНІВЕЦЬ, вул. Стуса, 20; **ЧОРТКІВ**, вул. Незалежності, 76;

с. ГРИМАЙЛІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ – 10 год.;

с. КАМ'ЯНКИ, вул. Тернопільська; **с. СТРУСІВ**, вул. Миру, 26;

ПІДВОЛИЧИСЬК, вул. Гончара, 2; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.

Волинська область:

ЛЮБОМЛЬ, вул. Дружби, 34; НЕДІЛЯ – 11 год., ЧЕТВЕР – 19 год.

ПОЛЬЩА

ВАРШАВА, вул. Виборна, 20 (Warszawa, ul. Wyborna, 20, 03-68); НЕДІЛЯ – 16 год., СЕРЕДА – 17.30;

ВАРШАВА, вул. Клопотовського, 11 (зупинка «Парк Празький» (Warszawa, ul. Kłopotowskiego, 11); НЕДІЛЯ – 14 год.;

ЛЮБЛІН, вул. Млинська, 11 (Lublin, ul. Mlynska, 11); НЕДІЛЯ – 11 год.

ІТАЛІЯ

Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma, НЕДІЛЯ – 13.30, ЧЕТВЕР – 19 год. тел. +39 (329)735-26-92.

ВІРУЮ

№ 7 (222)
липень 2017 р.